

Nászta Katalin

KÁRHOZAT

micsoda nyár volt ez istenem!
 minden szélben a végtelen
 a soha utol nem érhető
 kedves elhagyott szerető
 csókja simult arcomra s mélyen
 rávéste - ez öröm szégyen
 bélyegét most is hordom
 titokhalálba ölöm a sorsom
 és megyek az úton amin nem tudok
 csak azt hogy rajta sehova jutok
 és tétlen tehetetlenséggel nézem
 mint hullok ki a világból egészen

A FOLYAMAT

amúgy borzasan-másnaposan ülni asztal mellett széken kávézva
 számontartani kinek mit mikor kötni befejezni ajándékba varrni
 mégis fukarnak érezni öregén ácsorogni tűz mellett parázsra
 hullott gombát szedegetni sütni köpködni hallgatni mondani
 semmisegeket vacogni sírni ásni hazudni nem lelni önmagát
 szavak tettek mögött alatt-ban sem
 ez a dehidratálódás végletes-végleges folyamata
 vért veszíteni izmot húst bőrt pofát véleményt
 fájdalom nélkül végigélni a pusztulást kutya macska medve
 ragadozó állatok nyakszirti harapásától borzongani álmában
 angol leckékre sóvárogni vágytalanul meséket válogatni
 szerelemirtózást mélyen eltemetni érdeklődést elfelejteni
 halat roston főve enni inni bort pirosat fehéret semmit
 elmenni
 így történik - da capo de nom al fine

